

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 71 0 П 046194 19 Рев
Бања Лука, 05.12.2019. године

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Тање Бундало, као предсједника вијећа, Горјане Попадић и Сенада Тице, као чланова вијећа, у правној ствари тужитељице М.П. из З., заступана по М.Б., адвокату из П., уз учешће умјешача Града Б.Л., заступан по Правобранилаштву Републике Српске Бања Лука, против тужених Б.К. и М.Т. из Б.Л., оба заступана по С.М., адвокату из Б.Л., ради утврђења ништавости уговора о купопродаји некретнина, одлучујући о ревизијама тужитељице и умјешача против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 046194 18 Гж 3 од 27.3.2019. године, на сједници одржаној дана 05.12.2019. године донио је

ПРЕСУДУ

Ревизије се одбијају.

Одбија се захтјев тужених за накнаду трошкова састава одговора на ревизије у износу од по 1.968,75 КМ.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Бањој Луци број 71 0 П 046194 17 П 3 од 16.8.2018. године утврђено је да је дјелимично ништав купопродајни уговор закључен 05.6.2006. године између предника тужитељице Д.П. као продавца и тужених као купаца и то у дијелу којим је прометовано $\frac{1}{2}$ дијела некретнина означених као кч.бр. 13/55 површине 139 м², уписана у зк.ул. 133 к.о. Б.Л., те кч.бр. 13/122 површине 587 м² и кч.бр. 13/146 површине 82 м², обје уписане у зк.ул. 134 к.о. Б.Л., што по новом премјеру одговара парцелама кч. бр. 3645 и 3647, слиједом чега је наложено туженима да трпе брисање уписа својих права на тим некретнинама и да тужитељици ове некретнине предају у посјед и на кориштење. Одбијен је тужбени захтјев за утврђење ништавости наведеног уговора у дијелу којим је прометовано $\frac{1}{2}$ дијела некретнина означених као кч.бр. 13/56 и 13/57, обје уписане у зк.ул. 134 (сада зк.ул. 12033). Тужитељица је обавезана да туженима исплати – врати дио купопродајне цијене у износу од 20.000,00 КМ са затезном каматом од утужења до исплате. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Другостепеном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 71 0 П 046194 18 Гж 3 од 27.3.2019. године жалба тужитељице је одбијена, а жалба тужених је уважена и првостепена пресуда преиначена тако што је одбијен тужбени захтјев у цијелости, а тужитељица је обавезана да туженима надокнади трошкове спора у износу од 32.945,00 КМ, увећане за трошкове жалбеног поступка у износу од 1.576,00 КМ.

Благовремено изјављеном ревизијом тужитељица побија другостепену пресуду због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права те предлаже да се оспорена пресуда преиначи и њен тужбени захтјев усвоји у цијелости или да се иста укине и предмет врати на поновни поступак.

Против другостепене пресуде ревизију је благовремено изјавио и умјешач на страни тужитељице и то због повреде одредаба парничног поступка и погрешне примјене материјалног права с приједлогом да се обје нижестепене пресуде преиначе тако да се одбије тужбени захтјев у цијелости или да се другостепена пресуда укине и предмет врати другостепеном суду на поновно суђење.

У одговорима на ревизије тужени су оспорили наводе у ревизијама и предложили да се ревизије одбију као неосноване.

Ревизије нису основане.

У овој парници тужитељица тражи да суд утврди да је ништав уговор о купопродаји некретнина у Б.Л., који је њен покојни супруг закључио са туженима 05.6.2006. године те да наложи туженима да трпе брисање уписа права извршених на темељу тог уговора и да јој спорне некретнине предају у посјед, а да се она обавезе да им врати исплаћену купопродајну цијену.

Према утврђењу нижестепених судова, предник тужитељице као продавац и тужени као купци су дана 05.6.2006. године закључили писмени уговор о продаји $\frac{1}{2}$ дијела некретнина означених као кч.бр. 13/55 двориште површине 139 м², уписана у зк.ул. 133 к.о. Б.Л., кч.бр. 13/57 кућиште и двориште површине 505 м², кч.бр. 13/56 кућиште и двориште површине 321 м², кч.бр. 13/122 ораница „врт“ површине 587 м² и кч.бр. 13/146 ораница „двориште“ површине 82 м², све уписане у зк.ул. 134 к.о. Б.Л., за цијену од 80.000,00 КМ; наведеним уговором је предвиђено да тужени одмах исплате правном преднику тужитељице половину купопродајне цијене у износу од 40.000,00 КМ, што су они и учинили, а да му преостали дио купопродајне цијене исплате по добијању грађевинске дозволе или замјенске парцеле; прије закључења овог уговора правни предник тужитељице као продавац није умјешачу дао понуду по праву прече куповине; купопродајни уговор је истог дана овјерен у суду под бројем ОВ-6403/06; тужени су 11.7.2006. године закључили купопродајни уговор и са Каролином Јовић; тај уговор је истог дана овјерен у суду под бројем ОВ-8063/06, а њиме су тужени купили преосталих $\frac{1}{2}$ дијела горе поменутих некретнина за цијену од 100.000,00 КМ, коју су у цијелости исплатили продавцу; у земљишним књигама су предник тужитељице и К.Ј. били уписани као корисници некретнина означених као кч.бр. 13/122, 13/146 и 13/325 са по $\frac{1}{2}$ дијела, које некретнине су се водиле као друштвена својина, те као сувласници објеката саграђених на кч.бр. 13/57, 13/56 и 13/324 са по $\frac{1}{2}$ дијела, уз право кориштења земљишта под зградом и оног које служи за употребу објеката; као посједници спорних некретнина у катастру су уписани СИЗ становања Бања Лука и Пчеларска задруга Бања Лука; предник тужитељице и К.Ј. су 2007. године надлежном органу управе поднијели захтјев за успостављање ранијег својинско - правног односа одн. претварање права кориштења у право својине, од ког захтјева су касније одустали; предметне некретнине су предник тужитељице и К.Ј. наслиједили од свог дједа Ф.Ј., који је умро 1968. године у А.; након закључења спорног уговора извршено је цијепање парцеле кч.бр. 13/146 на двије

парцеле као и цијепање кч.бр. 13/57 на двије парцеле; спорне некретнине су национализоване у току 1959. године, а та промјена је 1965. године евидентирана и у земљишним књигама; на парцели кч.бр. 13/122 се сада налази монтажни објекат и темељи, на парцели кч.бр. 13/56 се налазе остаци порушеног објекта, а на парцелама кч.бр. 13/55, 13/57 и 13/146 се налази асфалтирани паркинг простор; у грунтовним и катастарским књигама су били евидентирани објекти на предметним некретнинама; тужени су се на основу спорног уговора укњижили као сувласници објеката уписаних у зк.ул. 12033 к.о. Б.Л. са по $\frac{1}{2}$ дијела и корисници земљишта на коме се ови објекти налазе; регулационим планом је предвиђено да се на овој локацији гради блок пословних објеката; туженима је 2008. године дата урбанистичка сагласност за градњу пословног објекта на кч.бр. 13/122, 13/56 и 13/57, што по новом премеру одговара парцелама кч.бр. 3647 и 3645 к.о. Б.Л. 7: К.Ј. није прихватила позив предника тужитељице да и она поднесе тужбу за утврђење ништавости уговора којим је свој сувласнички и сукориснички дио у спорним некретнинама продала туженима, изјављујући да је задовољна тим уговором и исплаћеном купопродајном цијеном.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је закључио да је спорни купопродајни уговор ништав у дијелу којим је прометовано неизграђено градско грађевинско земљиште, док је правно ваљан у дијелу којим је прометовано изграђено земљиште, те је дјелимично усвојио тужбени захтјев.

Другостепени суд је, одлучујући о жалбама странака, прихватио чињенична утврђења првостепеног суда, али не и правни закључак тог суда да је предмет купопродаје било и изграђено и неизграђено градско грађевинско земљиште. Овај суд налази да је предмет купопродаје било само неизграђено земљиште које се није могло прометовати, али сматра да тужитељица нема ни морални ни правни интерес да побија ваљаност купопродајног уговора кога је њен правни предник закључио са туженима већ да само има економски интерес, обзиром да су цијене некретнина у међувремену знатно порасле па би их она сада могла продати по већој цијени. Тај суд налази да би удовољавање тужбеном захтјеву било у супротности са начелом савјесности и поштења те да само умјешач има правни интерес да тражи утврђење ништавости спорног уговора, а подржава став првостепеног суда да само умјешач има активну легитимицију да побија тај уговор због повреде права прече куповине. Другостепени суд сматра и да наведени уговор није зеленашки јер нема доказа да га је предник тужитељице закључио у стању нужде нити да је неко вршио на њега притисак да закључи такав уговор. Уговорена купопродајна цијена је одговарала тадашњој тржишној вриједности непокретности, а правни предник тужитељице је то на лицу мјеста провјерио. Из наведених разлога другостепени суд је у цијелости одбио постављени тужбени захтјев.

По оцјени овог ревизијског суда, одлука другостепеног суда је правилна и законита, али због других разлога, а не оних које је дао тај суд у образложењу своје пресуде.

Право побијати уговор због повреде права прече куповине припада имаоцу тог права, а не продавцу који је располагао некретнином као да она није оптерећена правом прече куповине (чл. 29.-36. Закона о промету непокретности-„Службени лист СР БиХ“ број 38/78, 4/89, 29/90 и 22/91 те „Службени гласник Републике Српске“ број 29/94, даље: ЗПН). Дакле, тужитељица одн. њен правни предник нема активну легитимацију да побија спорни уговор из горе наведеног разлога. При томе ваља имати на уму да уговор који је закључен уз повреду

права прече куповине није ништав већ рушљив уговор, слиједом чега се може тражити само његово поништење у преклузивним роковима (у конкретном случају тужба је поднесена по протеклу преклузивног рока од 30 дана), док се не може тражити утврђење ништавости таквог уговора. Правни предник тужитељице је знао да само умјешач има право на судску заштиту због повреде свог права прече куповине, ради чега је од њега захтијевао да поднесе тужбу против тужених. Тек након што га је умјешач обавијестио да није заинтересован за куповину спорних некретнина и да предметни купопродајни уговор, по његовом мишљењу, није ништав јер је њиме прометовано изграђено земљиште, правни предник тужитељице је суду поднио тужбу у овој правној ствари.

Законом о национализацији најамних зграда и грађевинског земљишта („Службени лист ФНРЈ“ број 52/58, даље: Закон о национализацији) национализовано је грађевинско земљиште у градовима и насељима градског карактера те тако постало друштвена својина (члан 1. став 2.). Национализовало се земљиште које покрива зграда и земљиште које служи за њену редовну употребу, а такво земљиште је имало правну природу изграђеног градског грађевинског земљишта (члан 36. став 2.). Према прописима који су важили прије ступања на снагу Закона о грађевинском земљишту Републике Српске („Сл. гласник Републике Српске“ број 86/03, даље: ЗГЗ), физичко лице није могло имати право својине на грађевинском земљишту, било оно изграђено или није, већ одређене облике права: привремено право кориштења, првенствено право кориштења ради грађења и трајно право кориштења изграђеног грађевинског земљишта, ако је на њему изграђен објекат. Доношењем нових прописа, међу њима и ЗГЗ, са дотадашњег социјалистичког уређења и примата концепта друштвене својине прелази се на концепт демократског друштва, тржишне привреде и изједначавања статуса свих облика својине.

ЗГЗ је учинио значајан искорак јер је њиме прописано да градско грађевинско земљиште може бити и у државној и у приватној својини те да може бити у промету. Значајна новина је и то да власник зграде стиче право својине на земљишту под зградом и на оној површини земљишта која служи за редовну употребу зграде (члан 39. став 1. ЗГЗ). Међутим, задржани су већ познати облици права на грађевинском земљишту – привремено право кориштења до преузимања из посједа и првенствено право кориштења ради грађења.

Предње указује да је интенција законодавца била успостављање права својине на грађевинском земљишту и она је у сваком случају оправдана јер су грађевинска земљишта на погодним локацијама за изградњу атрактивна за улагаче те се на овај начин јача приватна иницијатива и даје подстрек за улагања с обзиром на то да је приватни сектор и покретач развоја. На наведени начин се сигурно исправља и дио неправде учињене приликом подруштвљавања грађевинског земљишта, провођења национализације као и других мјера принудног преноса грађевинског земљишта у друштвену својину.

У смислу ЗГЗ, неизграђеним грађевинским земљиштем се сматра земљиште на којем није изграђена зграда односно други објекат као и земљиште које не служи редовној употреби зграде односно другог објекта. Сходно члану 59. ЗГЗ, постојала је забрана преноса права кориштења неизграђеног грађевинског земљишта, а уговори који су закључени противно тој забрани су ништави. Међутим, изграђено грађевинско земљиште се могло прометовати (члан 41. ЗГЗ). Супротно схватању другостепеног суда, из проведених доказа произлази да земљиште које је било предмет уговора није неизграђено већ изграђено грађевинско земљиште

које је постало друштвена својина на основу Закона о национализацији. Иако је прешло у друштвену својину, оно је и даље остало у посједу ранијег власника све дотле док му исто не буде изузето на основу рјешења надлежног органа ради привођења одређеној намјени. Није спорно да предметно земљиште никада није изузето, а као његов власник одн. корисник је остао уписан ранији власник Ф.Ј. (правни претходник продавца). У земљишној књизи и катастру су у моменту закључења уговора били уписани објекти саграђени на том земљишту. И вјештак геометар је након увиђаја на лицу мјеста констатовао да се на кч.бр. 13/122 налази монтажни објекат са двије продавнице, темељи и бетонски зид, да се на кч.бр. 13/56 налази објекат у рушевном стању, да се на кч.бр. 13/55, 13/57 и 13/146 налази асфалтирани паркинг простор, а да новоформирана парцела кч.бр. 13/325 представља пролаз између двије зграде. Тачно је да на мањем дијелу земљишта нису затечени објекти, али материјални докази (урбанистичко - технички услови и урбанистичка сагласност дата туженима за изградњу пословног објекта) упућују да то земљиште служи за редовну употребу објеката. Према авио - снимку из 1969. године, на кч.бр. 13/56 је постојао стамбени објекат и зграда, а на кч.бр. 13/57 су постојале 2 мање зграде и шупа. Вјештак геометар је извршио идентификацију спорних некретнина и није се изјашњавао о томе да ли се ради о изграђеном или неизграђеном земљишту, како то погрешно сматра тужитељица, а ово питање и не спада у домен његове струке. Из навода свједока З.Т. произлази да су у вријеме купопродаје на спорној локацији постојали стари објекти и рушевине. Урбанистичко - технички услови из новембра 2007. године садрже фотографије објеката на спорним парцелама, који су планирани за рушење, а ти објекти су уцртани и у плановима који су саставни дио ових Услови. Ти Услови, издати од стране надлежног органа управе у границама његове надлежности, имају својство јавне исправе (члан 132. Закона о парничном поступку - "Службени гласник Републике Српске" број 58/03 до 61/13, даље: ЗПП) па постоји законска претпоставка да су подаци које та исправа садржи тачни и истинити, а тужитељица у смислу става 3. цитираног члана није доказала супротно. Надаље, у мају 2007. године умјешач је обавијестио правног предника тужитељице да је предмет спорне купопродаје изграђено земљиште на коме постоје објекти. Он је то тврдио и у овом спору (док је имао статус тужене странке), да би се тек у завршној фази поступка придружио наводима тужитељице, не дајући образложење због чега је дошло до промјене његових навода. Међутим, из свих горе наведених околности се може несумњиво закључити да су предметне некретнине у вријеме закључења уговора имале статус изграђеног грађевинског земљишта. Увиђај на лицу мјеста је обављен 26.11.2012. године тј. шест и по година након купопродаје и могуће је да су у међувремену неки објекти порушени те да садашње стање није идентично стању у моменту закључења уговора, али ова чињеница није од значаја јер је за питање ваљаности спорног уговора битан статус некретнина у вријеме његовог закључења.

Стога је овај суд мишљења да су се предметне некретнине могле прометовати и да побијани уговор није ништав, слиједом чега су тужени имали ваљан основ да се у земљишним књигама упишу као сувласници објеката и корисници земљишта на коме се они налазе. На преосталом земљишту (на коме нема објеката) као корисници су и даље уписани предник тужитељице и К.Ј., али треба узети у обзир да би се тужени уписали као корисници одн. власници и тог земљишта да правни предник тужитељице и К.Ј. накнадно нису одустали од захтјева за претварање права кориштења у право својине одн. захтјева за успостављање ранијег својинско - правног односа на тим некретнинама. Туженима је издата урбанистичка сагласност ради изградње пословног објекта на земљишту које је било предмет купопродаје, како је то

било предвиђено урбанистичким планом, али им грађевинска дозвола није издата будући да је то својим радњама онемогућио правни предник тужитељице.

У катастру су парцеле, које су биле предмет купопродаје, евидентиране као двије парцеле (кч.бр. 3645, чији је посједник СИЗ становања Бања Лука, те кч.бр. 3647, чији су супосједници СИЗ становања Бања Лука и Пчеларска задруга Бања Лука), а на обје те парцеле су у моменту закључења уговора били уписани објекти. Из ове чињенице се може закључити да све парцеле које су тужени купили од предника тужитељице служе за редовну употребу тих објеката јер оне у суштини представљају једно земљишно - књижно тијело односно једну грађевинску парцелу укупне површине 1634 м², будући да је у новом катастарском операту од више малих парцела формирана једна већа парцела. Како је већ речено, из урбанистичко- техничких услова за изградњу пословног објекта на предметној локацији произлази да се на обје парцеле новог премјера (кч.бр. 3645 и 3647), које су биле предмет уговора, налазе објекти предвиђени за рушење.

Тужени су закључили уговор о купопродаји некретнина са лицима која су у земљишној књизи била уписана као власници зграда и као носиоци права кориштења земљишта. У оваквој ситуацији мора се констатовати да су та лица могла пренијети ова права на тужене као купце, јер се ради о грађевинском земљишту у друштвеној (државној) својини на коме постоје грађевински објекти са два сувласника који имају и право кориштења земљишта које служи нормалној употреби тих објеката. Ово право кориштења земљишта је везано уз право својине на објектима и дијели судбину тих објеката. Преносом права својине у земљишној књизи на објекту који је изграђен на грађевинском земљишту у друштвеној одн. државној својини, преноси се и право кориштења грађевинске парцеле, без посебног уписа у тој књизи.

Законом је било забрањено отуђивање неизграђеног градског грађевинског земљишта, али спорне некретнине имају статус изграђеног земљишта (такво је стање било и у јавним књигама и на терену) па је правни предник тужитељице могао пренијети на тужене права која је имао на том земљишту, слиједом чега предметни уговор није ништав у смислу одредбе члана 103. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ број 29/78, 39/85 и 57/89 те „Службени гласник Републике Српске“ број 17/93, 3/96, 39/03 и 74/04, даље: ЗОО) будући да су тужени купили парцеле са објектима те су се у земљишним књигама уписали као носиоци права својине на објектима и права кориштења на парцелама на којима ти објекти леже (та права је имао и њихов претходник).

Како је спорни уговор закључен у складу са одредбом члана 9. став 2. ЗПН (закључен је у писменом облику, потписале су га обје уговорне стране, а њихови потписи су овјерени у суду), испуњени су услови за његову пуноважност. Дакле, предметни уговор је правно ваљан и производи правно дејство, а уговорне стране су се сагласиле о његовим битним састојцима (члан 26. ЗОО). Позивање ревизије да је предмет обавезе из уговора немогућ нема упориште ни у утврђеним чињеницама ни у законским одредбама на које се тужитељица у ревизији позива (члан 47. ЗОО). Уговорне клаузуле су јасне и конкретизоване па су неосновни приговори ревизије тужитељице да је обавеза исплате купопродајне цијене неодређена и немогућа. Странке су у уговору споразумно означиле висину купопродајне цијене, а тужени су преузели обавезу да ту цијену плате преднику тужитељице у двије рате (једну половину цијене су требали платити одмах по потписивању уговора, а другу по добијању грађевинске дозволе или замјенске парцеле). Такву уговорну одредбу је прихватио

предник тужитељице, а разлог што још увијек није испуњен услов за исплату преостале купопродајне цијене је понашање предника тужитељице који је предузимао правне радње како би онемогућио туженима да прибаве грађевинску дозволу. Осим тога, постоји доказ да су тужени нудили преднику тужитељице исплату преосталог дијела купопродајне цијене, али да је овај то одбио. На висину договорене купопродајне цијене је свакако утицала чињеница да је на спорним некретнинама постојало право трећег лица (Пчеларска задруга Бања Лука) које је у посједовном листу уписано као посједник истих, а чији објекат се требао уклонити, као и чињеница да продавац прије закључења уговора није покренуо поступак пред надлежним управним органом у циљу успостављања ранијег својинско - правног статуса одн. претварања права кориштења у право својине. Нижестепени судови с правом нису прихватили наводе тужитељице да њеном правном преднику нису биле познате цијене некретнина у Бањој Луци. Из утврђеног чињеничног стања, наиме, произилази да је он водио дуже преговоре са туженима, да је ради тога долазио из Загреба у Бања Луку и ангажовао адвоката те у јануару 2006. године потписао и овјерио изјаву којом се обавезао провести оставински поступак иза смрти свог дједа који је био уписан као власник и корисник спорних некретнина, с тим да трошкови тог поступка падну на терет тужених, а након провођења рјешења о наслеђивању у јавним књигама, обавезао се закључити купопродајни уговор са туженима. Тужитељица у току поступка пред нижестепеним судовима није тврдила да су тужени приморали њеног пок. супруга да са њима закључи спорни уговор већ то без икакве аргументације и доказа наводи у ревизији. Све да су при закључењу уговора и постојале мане воље на страни предника тужитељице (а нису), ни тада се не би остварио законски услов за утврђење ништавости уговора већ само за његово поништење (обзиром да због мана воље уговор није ништав већ рушљив).

Ваљаност уговора се цијени према околностима које су постојале у вријеме његовог закључења па чињенице које су наступиле накнадно не могу имати утицај на питање евентуалне ништавости уговора. Стога повећање тржишне вриједности некретнина, до кога је дошло након закључења уговора, не може имати утицаја на рјешење овог спора. Ни околност што је у току трајања ове парнице дошло до брисања уписа објеката у катастру није од значаја за рјешење спора, поготово ако се има у виду да уписани објекти нису брисани у земљишној књизи.

Након закључења спорног уговора су цијепањем настале нове парцеле (сада постоји 7 парцела, а у вријеме купопродаје их је било 5). Наиме, цијепањем парцеле кч.бр. 13/146 су формиране двије парцеле (кч.бр. 13/146 површине 78 м² и кч.бр. 13/325 површине 7 м²). Исто тако, цијепањем парцеле кч.бр. 13/57 су настале двије нове парцеле (кч.бр. 13/57 површине 422 м² и кч.бр. 13/324 површине 83 м²). То нема утицаја на рјешење ове правне ствари обзиром да се, како је горе речено, ваљаност уговора цијени према стању које је постојало у вријеме закључења истог.

Правилан је став нижестепених судова да спорни купопродајни уговор нема карактеристике зеленашког уговора.

Према одредби члана 141. ЗОО, да би постојао зеленашки уговор потребно је да буду испуњени слиједећи услови: између обавеза уговорних страна у вријеме закључења уговора мора постојати очигледна несразмјера; једна уговорна страна је искористила неповољан положај у коме се нашла друга страна; страна која користи стање нужде друге стране је

знала или морала знати да се друга страна налази у таквој ситуацији. Терет доказивања да се нашао у стању нужде или у тешком материјалном стању и слично те да је друга страна знала или морала знати за такву његову ситуацију, пада на оштећеног (овдје: тужитељица која на ту околност није предлагала ни изводила доказе).

У конкретном случају нема мјеста ни примјени одредби чл. 139. и 140. ЗОО којима је нормирано питање прекомјерног оштећења, јер се због прекомјерног оштећења може захтијевати само поништење уговора, а не и утврђење његове ништавости (уговор којим је једна страна прекомјерно оштећена није ништав већ рушљив уговор).

Нижестепени судови нису починили повреду одредаба парничног поступка тиме што нису саслушали предника тужитељице у својству парничне странке. Како се исти није одазвао на више позива суда, прихваћен је његов приједлог да се саслуша путем замолбеног суда у Загребу, али то није било могуће провести јер је он у међувремену умро. Након тога суд је прихватио приједлог тужитељице да се она саслуша у својству парничне странке, али ни тај доказ није проведен јер се иста није одазивала на позиве суда. Напослијетку је пуномоћник тужитељице одустао од приједлога за саслушање исте у својству странке одн. препустио је суду да о томе донесе одлуку, а суд је оправдано одлучио да се доказ саслушањем странака у овој парници неће проводити јер је било очигледно да тужитељица нема намјеру да се одазове позиву суда (члан 164. у вези са чланом 81. ЗПП).

Слиједом напријед изложеног ревизије су одбијене на основу одредбе члана 248. ЗПП.

Захтјев тужених за накнаду трошкова састава одговора на ревизије је одбијен јер се не ради о нужном трошку који има у виду одредба члана 387. став 1. ЗПП. Осим тога, у одговорима су само поновљени наводи који су истицани и током поступка.

Предсједник вијећа
Тања Бундало

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић